„Stjernen".

Peter Ebbeson,
Redaktor.

Dr. Nansens officielle Rapport

— til —

Statsraad Gamel.

(Efter Berl. Tid.)

(Slutning.)

De følgende Dage fik vi en meget slem og vanskelig Is at gaa over, den var opfyldt med Sprækker og dertil meget ujevn. Jeg frygtede før, at vi var komne vel nordlig. Da vi kom Landet nærmere, viste dette sig ogsaa at være Tilfælde; vi var komne i Nærheden af Godthaabsfjordens Bund, Kangersunek, hvor en mægtig Isbræ skyder sig ud i Fjorden. Her var Isen saa opfyldt af store Sprækker paa langs og tværs, at det ikke var muligt at komme over Bræen til Landet paa den anden Side, vi maatte søge længer sydpaa, hvorhen jeg ogsaa oprindelig havde lagt Kursen. Ogsaa her traf vi megen sønderreven og ujevn Is, men den var dog overkommelig.

Endelig den 24de September naaede vi Land ved en liden Indsø søndenfor Kangersunek. Nu kunde vi ikke længer bruge Kjelkerne, foreløbig efterlod vi dem derfor samt en Del af Bagagen, tog saameget, vi kunde bære af Proviant, samt Telt, en Sovepose osv. paa Ryggen og drog nedover Dalen langs Elven Kukasik mod Ameragdla, den inderste Arm af Ameralikfjorden; did naaede vi om Eftermiddagen den 26de Septbr.

Dermed havde vi da passeret den saa meget omtalte Indlandsis, som af saamange var erklæret for umulig at komme igjennem; vi stod nu ved vor Rejses Maal, Grønlands Vestkyst. Den Strækning, vi havde tilbagelagt over Isen, var omtr. 65 Mil, der var dertil medgaaet 40 Dage, det er adskillig længere Tid end ventet. Dette maa imidlertid tilskrives den sene Aarstid, som var Skyld i, at vi fik et saa slet Føre og en saa lav Temperatur; var vi komne tidligere paa Aaret, da vilde vi, ifølge de Jagttagelser, jeg kunde anstille med Hensyn til Sneforholdene derinde, faaet fast, haardfrossen Sne, og vi vilde da kunnet tilbagelægge den samme Distance paa mindre end den halve Tid.

Vi havde nu kun et tilbage, det var at naa frem til Mennesker; men det maatte helst ske hurtig, da Provianten i enkelte Henseender begyndte at blive lidt knap, i Særdeleshed var Mangelen paa Fedtstof følelig; denne gik saa vidt, at en af Deltagerne for ramme Alvor spurgte mig, medens vi endnu var inde paa Indlandsisen, om jeg troede, det vilde gjøre noget, om han drak den kogte Linolje, vi havde med til Skosmørelse. Paa tørret Kjød var der imidlertid endnu Overflod.

Vi kom snart paa det Rene med, at det ikke vilde være nogen let Sag at naa Godthaab over Land; til Narsak vilde det vistnok antagelig kunne gaa nogenlunde let, men det var dog sikkert hurtigere at bygge en Baad og gaa Søvejen.

Næste Dag gik Sverdrup, Balto og jeg igang med Baaden, medens de tre andre vendte tilbage for at hente Resten af Bagagen. Baaden blev gjort af Sejldugen, som dannede Teltets Gulv, samt af et Stykke Sejldug, der var medbragt som Reserve; til Spanter, Kjøl osv. anvendtes Pilegrene, som skares i nærmeste Krat, samt Skistave og en Bambusstang, som havde gjort Tjeneste som Mast paa Kjelkerne, naar vi sejlede. Min oprindelige Tanke var, at vi til Træværket i Baaden udelukkende skulde benytte Bambusstænger, hvoraf vi havde flere, samt Materialet i Kjelkerne; men da dette blev for meget at bære i første Vending, maatte det meste efterlades sammen med det øvrige oppe ved Indlandsisen, og for at slippe at vente tog vi da nu vor Tilflugt til Pilegrenene.

Om Kvelden var Baaden færdig.

Næste Dags Morgen vendte ogsaa Balto tilbage til de andre, medens Sverdrup og jeg gik i Gang med at lave fire Aarer. Disse lavedes af kløftede Pilegrene, mellem hvis sprikende Arme udspændtes Sejldug, og som surredes til Enden af Bambusstave.

Ved Middagstid var vi færdige og begav os afsted med Baaden mod Godthaab.

Til en Begyndelse kunde vi imidlertid ikke ro; Ameragdlas Bund er opfyldt med Dynd; vi havde haabet at kunne komme frem i Elven, som snor sig ud gjennem Dyndet, men den viste sig at være for grund, Baaden og vor lille Bagage maatte bæres, medens vi selv sank i Dyndet, undertiden til Knæerne. Det var først næste Dags Middag, vi naaede aabent Vande.

Vi styrede nu ud Ameragdla- og Ameralikfjorden, men Vinden var flere Dage ugunstig, den stod ind Fjorden, og Baaden var tung at ro mod Vind og Sø, eftersom den var baade kort og bred, saaledes maatte den gjøres paa Grund af Teltgulvets firkantede Form.

Endelig den 2den Oktober fik vi gunstigere Vind, og den næste Dag, den 3. Oktober om Formiddagen, naaede vi den hernhutiske Missionsplads, Ny Hernhut, hvor vi landede, og hvorfra vi lidt senere, efter at have besøgt den tyske Missionær, gik over Land til det lige nordenfor beliggende Godthaab. Her var det allerede rygtedes, at vi var komne, og stor var vor Forundring ved at blive modtagne med en dundrende Kanonsalut og ved at se hele Befolkningen paa Benene.

Saa var da vi to i sikker Havn; at den danske Gjæstfrihed ikke svigtede sit gamle Ry, og at der af Koloniens Europæere blev gjort alt for at kvæge de to langvejsfarende, behøver vel neppe at tilføjes. Men inde i Bunden af Ameralikfjorden sad endnu 4 Medlemmer af Selskabet, som længselsfulde imødesaa Undsætning. Men denne skulde ikke komme saa hurtig som ønsket; netop som vi var komne frem, brød en Søndenstorm løs, og den holdt ved i flere Dage, saa at Baaden, som skulde ind for at hente dem, ikke kunde komme af Sted. Da man var bange for, at de skulde mangle noget derinde, var Koloniens Præst saa venlig at besørge to Kajakmænd derind den 5te Oktober med Proviant. Imidlertid var Kolonibestyreren, som var fraværende, da vi kom, han var i Umanak — en Boplads inde i Godthaabsfjorden nord for Amerialik — bleven underrettet om vor Ankomst og om, at fire Mænd endnu var i Ameralikfjorden. Fra Umanak blev da af Kolonibestyreren samt Stedets Missionær ligeledes afsendt to Kajakmænd med Proviantforstærkning. En af Kajakmændene skjød desuden Dagen efter, han kom ind til dem, en stor Renbuk; at al denne Mad var ubeskrivelig kærkommen efter Indlandsisens Faste, er selvsagt. Der blev et Fraadseri uden Lige, Gryden surrede over Ilden den hele Dag; Lappernes Ansigter, da de fik se Renkjød, skal i Særdeleshed have været kostelige.

Endelig den 12te Oktober kom de alle til Godthaab, og Turen gjennem Grønland var dermed fuldendt.

Saa er der neppe stort mere at berette. At jeg straks afsendte en Kajakpost til Ivigtut for om muligt at formaa „For" til at hente os, ved De; at denne Post brugte en lang Tid om Vejen, at han medbragte et i Hast skrevet Brev til Dem, og at vi ikke kom hjem med „For", ved De ligeledes; at jeg i Slutningen af Oktober fik Post fra Ivigtut med Melding om, at min Kajakpost havde naaet „For", og at denne ikke kunde afhente os, ved De dog muligens ikke.

Hvad Vinteren angaar, saa har vi tilbragt denne saa behageligt som vel muligt, vi har drevet paa Jagt, Søfuglejagt, Rypejagt og Renjagt, vi har boltret os i Kajak efter bedste Evne, uden at nogen af os er omkomne, hvilket er en stor Mærkelighed; vi har færdedes rundt og besøgt Bopladserne i Godthaabs Omegn, og alle som en, tror jeg, har vi faaet Grønland og Grønlænderne kjær — de fleste af os finder vistnok, at Vinteren flygtede vel hurtigt.

To Gange har jeg forsøgt paa atter at komme ind paa Indlandsisen, skjøndt dertil skikket Proviant ikke var at opdrive. Den første Gang var i Slutningen af Marts; vi tog ind til Ameralikfjorden, jeg vilde gjerne se, hvorledes Indlandsisens Overflade egnede sig for Befaring om Vaaren. Et vedholdende Stygvejr, med varm Vind og Snefog, hindrede os imidlertid, og da man ved Kolonien havde sagt os, at Skibet kunde ventes i de første Dage af April, blev vi tvungne at vende tilbage med uforrettet Sag. Da imidlertid intet Skib kom, gik jeg i Begyndelsen af April i Kajak ind til den forfrosne Fjordis i Bunden af Godthaabsfjorden. Over Isen gik jeg paa Ski sammen med to Grønlændere (som havde fulgt med fra et Sted inde i Fjorden, som hedder Kornok) ind til Ujararsuak ved Bunden af Fjorden, et Sted, hvor der findes store og talrige Ruiner efter de gamle Nordboere. Herfra haabede jeg i nogenlunde kort Tid at kunne trænge ind paa Isen. Men Bræelven (fra Indlandsisen), som var svulmet op, havde fyldt Dalen og brudt Isen øp, saaledes, at der i Bunden af Fjorden var aabent Vande. Den sparsomme Tid tillod ikke at gaa den længere Vej over Land ind paa Indlandsisen, og saaledes blev jeg da for anden Gang nødt til at vende om igjen.

Jeg havde dog nu set saa meget, at Snefaldet paa Indlandsisen var betydelig mindre end ude ved Kysten. Den 14de April vendte jeg tilbage til Godthaab. Dagen efter kom „Hvidbjørnen".

Jeg tror, for de fleste af os blev Glæden ved Udsigten til atter at komme hjem ikke lidet blandet med Vemoden over at skulle forlade Godthaab og dets Beboere.

Efter at have tilbragt over et halvt Aar i den gjæstfrie danske Koloni Godthaab, kan jeg ikke flutte denne min foreløbige Rejseberetning paa en bedre Maade end ved i Expeditionens Navn at bringe den kongelige danske grønlandske Handel, de Danske i Godthaab og dens indfødte Befolkning en varm Tak for den Gjæstfrihed, Velvilje og Imødekommenhed i alle Retninger, som blev mine Kammerater og mig til Del. I Godthaab følte vi os som hjemme allerede den første Dag, og Opholdet her vil stedse udgjøre et af vore kjæreste Rejseminder. Dagen fløj hen, og for tidlig kom Afskedstimen. I Godthaab gik vi ombord i „Hvidbjørnen". Skibets djærve og elskværdige Fører, Løjtnant Garde, hans brave Styrmænd og Besætning sørgede i fuldt Maal for at gjøre Opholdet ombord i dette den kgl. grønlandske Handels prægtige Skib til en fortræffelig Afslutning paa vor Rejse.

Frithjof Nansen.

St. Jakobs Oel
TRADE MARK

Den store Smertestiller
mod
Gigt,
Trækninger i Ansigtet og i Lemmerne, Frostknuder, Mareridt og Hoftesmærter.
Ryggsmærter,
Forstuvninger, stiv Hals, friske Saar, Taarne Steder og Kvæstelser.
Tandpine,
Hovedpine, Brandsaar, Ledsmærter, Ørepine, sprukne Hænder
og alle Smærter der kræver udvortes Midler.

Landmænd og Kvægavlere
finder i St. Jakobs Oljen et uovertræffeligt Middel mod Sygdom hos Kvæget.
En Flaske St. Jakobs Olje koster 50 Cents 5 Flasker for $2.00. Faas i ethvert Apothek.
For $5. sendes 12 Flasker frit til alle Dele af de For. Stater. Adresse:
The Charles A. Voger Co.,
Baltimore, Maryland.

Dr. August Kønig's
Hamborger Krydder-salve
er et ganske fortrinligt Middel mod Byl der, forskjellige Slags Saar, Frost, „Hønseøjne" osv.
Hver Pakke 25 Cts. Faas paa Apotheket.
The Charles A. Vogeler Co.,
Baltimore, Md.

UNION PACIFIC — THE OVERLAND ROUTE
Tickets
ON SALE
TO ALL
PRINCIPAL POINTS
EAST, WEST,
NORTH and SOUTH
—AT—
5 Store Høst Ekskursioner
Til Pladser i Colorado, Wyoming, Utah, Idaho, Montana og vestlige Nebraska finder Sted den 6te og 20de August, 10de og 24de September og den 8de Oktober. Kun Halvpris for Tur og Retur. Ret til at stoppe over kan tillades. Henvend Eder til hvilkensomhelst af Union Pacifik Banens Stations-Agenter.
A. Carlson, Agent at
Dannebrog, Nebraska.

ATLANTIC HOTEL,
Tre Blocks fra U. P. og B. & M. Depoter,
607, 609, 611 South 10. Street,
Dette blandt Skandinaver velbekjendte og velrenomerede storste Danske Hotel i Amerika tilbyder ankommende Landsmænd et hyggeligt Hjem
for $1.00 til $1.50 for Kost og Logis pr. Dag.
Hans Theilgaard, { Tidl. Ejer af Hotel Danmark i Chicago } Omaha Nebr.
Eneste Danske Hotel i Omaha, der har specielle Bekvemmeligheder for Familier.
Saloon & Billard.

Maskinernes Tidsalder!
Dannebr. Maskine- & Vognudsalg
— anbefaler sit Udvalg af —
Plouge, Harver, Check Rowers, Corn Planters, Høriver, Bindegarn, Champion Seeders,
(Til at sætte paa Vognen.)
Slaa- og Høstemaskiner fra den verdensberømte „Buckeye"-Fabrik
Farmvogne samt aabne og lukkede Fjedervogne
Lageret er velvalgt og fuldstændigt, og da min Tid nu udelukkende anvendes paa denne Forretning, er jeg istand til paa kort Varsel at tilfredsstille ethvert Krav.
Wm. H. Sorensen.

T. J. STEEN, Dannebrog, Nebraska.
Oplag og Udsalg af Jernvaer, Støbegods, Tin varer, Kakkeloyne, samt Have- og Markredskaber **Fra de bedste Fabriker.**
Eu ny hjemkommen Sending **Suprior** Barb Wire.
Möbel- og Ligkiste-Magasin. **Seletöj** og de dertil nødvendige Ekstraer.

Lucas PRIVATE DISPENSARY.
68 RANDOLPH ST., CHICAGO, ILL.
Bestyreren er Graduent med bedste Karakter fra Rush og Bennett Medical Colleges i Chicago og har i 20 Aar udelukkende beskæftiget sig med Behandling og Helbredelse af
private, nervøse og kroniske Sygdomme.
Tusinder unge Mænd og Kvinder frelst fra en tidlig Grav har gjenvundet sin Livskraft og opnaaet den Glæde at blive Forældre.
Tab af Manddom, Nervesvækkelse, udtømt Livskraft, forvirrede Begreber, Afsky for Selskab, tabt Energi, Tab i Vægt, Aarebrok og Uformuenhed — alt er Følger af ungdommelig Letsindighed og Udskeielser. Muligens er De i første Stadium, men **husk** paa, at De hurtigt nærmer Dem det sidste. Lad ikke falsk Stolthed eller Beskedenhed hindre Dem i at give Agt paa Deres Sygdom. Mangen begavet ung Mand har ladet sin Sygdom faa frit Løb, indtil Angsten har berøvet ham Fornuften og Livet. Husk: Opsættelse er farlig.
Smitsomme Sygdomme, saasom **Syphilis med Bylder i Hals, Næse, Ben og Tab af Haar, Dryppert, Sammendragning,** alt foraarsaget ved **uren Omgang.**
Vi ikke alene give øieblikkelig Lindring, men fuldstændig Kur. **Husk** paa, at vi garanterer at betale **$500** for ethvert Tilfælde af private Sygdomme, som vi paatager os og feiler at kurere. Alle Underhandlinger og Breve absolut hemmelige. Medicinen pakkes saaledes, at det ikke vækker Opsigt og sendes pr. Expreß, naar fuld Beskrivelse af Sygdommen gives; dog foretrækkes et personligt Besøg i ethvert Tilfælde. Consultation fri. Send Frimærke for Spørgsmaalsliste.
Frit! „Livets Hemmeligheder."
En privat Raadgiver for dem som agte at indgaa i Ægteskab, og for Mænd som lider af private, nervøse eller kroniske Sygdomme, sendes frit pr. Expreß ved Modtagelsen af 10 Cents.
DR. L. R. WILLIAMS, Med. Supt., 68 RANDOLPH ST., CHICAGO.

kan bruge Dig oppe hos Papa, naar vi skulle stille Tableauer, jeg er Maria Antoinette, Du skal være Mozart, som sidder og spiller for os i Schønbrunn. — Stryg det der tilbage fra Panden," vedblev hun og berørte hans Haard med Spidsen af sin Parasol. Jeg gad nok set Dig i Ulahnuniform, Du maa være herlig."

Saaledes fortsatte hun med en Ordstrøm, der syntes uendelig, medens Hammer bragte hendes Tæppe tilbage fra Vognen og bredte dem ud over Lyngen. Hun satte sig ned mellem dem, slog den hvide Parasol op, lod sig betragte og beundre, smilede til den unge Hyrdes stirrende, ufravendte Blik, og strakte sine smaa Fødder saa langt frem paa Tæppet, at et lille Stykke af den hvide Strømpe ovenfor Støvlen kom tilsyne.

„Se saa! nu sidder jeg rart, fortæl nu en Historie, et Eventyr, blot Noget, der kan more mig, som i gamle Dage; hvis Du gjør dine Sager godt, kommer jeg igjen imorgen, hver Dag, saalænge Vejret tillader det. Jeg er min egen Herre, Papa har sagt, at Alle skulle lystre mig, jeg vil aldrig mere tilbage til det afskyelige Institut i Stockholm.

Gamle Jens Hammer rødmede sig, valgte et bedre Sæde og begyndte at fortælle et Sagn, der knyttede sig til Stedet, hvor de befandt sig:

„Oppe paa den lange Banke, der foran os, kan Frøken Klara se en stor, graa Sten staa alene paa en bar Plet Sand, som om de andre Stene var bange for at komme den nær, der havde Herskabets forrige Hyrde rejst sin Hytte, og hun hed Sippe, en ung Tøs, fuld af Ondskab og vidt bekjendt for den Fortræd hun voldte allevegne, hvor hun kunde komme til det. En Dag pryglede hun et Faar tildøde, fordi det gik og haltede og ikke kunde følge hurtigt nok med Flokken. Hun tog det da over Skulderen og skjulte det inde i Hytten, for at faa det begravet om Natten, naar Ingen saa det. Hen paa Eftermiddagen blev det Regn og tog til dermed, jo længer det led ad Aften. Sippe skod i Døren og saa ud, hun skulde hen og kaste Kule til det dræbte Faar. Da kom en gammel Kone gaaende op ad Hulvejen, der hvor Frøken Klaras Vogn holder, hun var helt besynderlig klædt og havde trukket Slaget af en stor, rød Kyse op over Hovedet.

Hun gik til Sippe og spurgte, om hun kunde faa Husly hos hende, mens det Guds Vejr varede.

„Hvad giver I for det?" spurgte Sippe.

„Hvor jeg kom frem i Sverig, tog endnu Ingen Betaling for at give den Fremmede Husly," sagde Konen, „men det kan være det Samme, Du skal faa saameget for din Ulejlighed, at Du aldrig mere behøver at gaa et Skridt for at vogte Faar."

Ord, den Tavse var bleven veltalende, han bragte Jens Hammer til at tie, forat han ikke skulde aande over det Korthus, han havde bygget sig og hvori han drømte.

Hvad kan der vel fortælles om disse Drømme, som atter og atter gjentoges med de samme Optrin og skabte den sámme Lykke? I tre Aar regnede han Dagene efter de flygtige Øjeblikke, hvori han saa hende komme tilsyne og igjen forsvinde inde i Hulvejen. Klara lod til at finde Smag i denne Adspredelse, hun besøgte ham troligt, hørte paa ham, talte til ham, lod sig indhylle i hans Tilbedelse, bragte ham til at skjælve ved et Skuldertræk eller et spottende Smil, og drog ham til sig igjen ved de bløde Kjærtegn, hun forstaa at lægge i sin Røst, naar det behagede hende. Som Fristeren førte hun ham til Bjergets Tinde og lod ham i det ene Øjeblik overskue Alverdens Herlighed, for i det næste at styrte ham ned i Afgrunden. Det var et Skuespil, rigt paa de forskjellige Optrin og dog uden synlig Handling for alle Andre, end de To, som havde Roller i det.

Engang faldt det hende ind, at hun vilde være hans Lærer. „Jeg bliver ikke kjed deraf," forsikrede hun, „jeg gjennemfører alt, hvad jeg beslutter, jeg har en uhyre Energi, en sand Jernvilje. Jeg vil lære Dig, Du stakkels Vilde, hvad jeg veed og Du ikke veed, er Du saa fornøjet?"

Jens saa över paa Hammer, han manglede Ord til at tolke sin Lykke. Klara holdt ogsaa trofast ud, ifølge sin Jernvilje, hele fire Timer tilende. Saa blev den Sag opgiven.

Næste Vinter gik Jens til den gamle Præst, som havde fulgt ham med Interesse og höldt meget af ham. „Lær mig Noget," sagde den unge Hyrde, „jeg har Tid til at arbejde nu i de lange Vinteraftener."

„Hvad vil Du lære min Søn?"

Jens vovede ikke ret at komme frem med det han tænkte paa. Han stod og drejede paa sin Hat og rødmede sig. „Jeg vil helst lære at være Mozart," svarede han endelig, „men kan det ikke ske, saa lær mig, hvad I selv vil."

Han læste, skrev og regnede, han arbejdede og smilede tilfreds, naar den gamle Jens roste ham. „Det forslaar ikke, Fatter!" svarede han og rystede paa Hovedet. „Der vil mere til, om det skal blive til Noget, jeg har en lang Vej for mig, men ogsaa et godt Maal, og jeg bliver ikke træt."

Klära lod häm ofte komme op paa Herregaarden for at benytte hans Tjeneste, hun tog ham med i Drivhuset og vidste ham, hvorledes han skulde pleje hendes Blomster, han red til Byen for hende efter Modepynt, han besørgede i Smug en Mængde smaa Billetter, Gud ved til hvem, hun behøvede blot at forlange, saa